

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 141

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
38/82. — Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică privind modificarea și completarea Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011	2–4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	5–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE
Nr. 38 din 11 ianuarie 2022

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ
Nr. 82 din 31 ianuarie 2022

ORDIN

privind modificarea și completarea Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011

Având în vedere dispozițiile:

- art. 14 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare;
 - Hotărârii Guvernului nr. 575 bis/1992 cu privire la realizarea unor nomenclatoare unitare de interes general prevăzute în concepția generală a informatizării în România;
 - art. 9 și 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.352/2010 privind aprobarea structurii Clasificării ocupațiilor din România — nivel grupă de bază, conform Clasificării internaționale standard a ocupațiilor — ISCO 08, republicată, cu modificările ulterioare;
 - Ordinului ministrului muncii și solidarității sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 270/273/2002 privind aprobarea Procedurii de actualizare a nomenclatorului Clasificarea ocupațiilor din România;
 - Referatului privind actualizarea Clasificării ocupațiilor din România (COR) nr. 38/DPOCMP din 6.01.2022;
 - Notei nr. 36/DPOCMP din 6.01.2022 privind proiectul de Ordin privind modificarea și completarea Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011, și dezbaterea publică a acestuia referitoare la introducerea ocupației analist comportamental,
- în temeiul art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 23/2022 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și al art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii și solidarității sociale și președintele Institutului Național de Statistică emit următorul ordin:

Art. I. — Clasificarea ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere), aprobată prin Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.832/856/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 8 august 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Se modifică și se completează cu noile ocupații practicate în cadrul economiei naționale, prevăzute în lista din anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

2. Se elimină ocupațiile care nu mai sunt practicate în cadrul economiei naționale, prevăzute în lista din anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marius-Constantin Budăi

Președintele Institutului Național de Statistică,
Tudorel Andrei

ANEXA Nr. 1

LISTA

ocupațiilor practicate în cadrul economiei naționale care modifică și completează Clasificarea ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere)

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
1.	administrator de securitate în domeniul TIC	252908
2.	analist comportamental	226927
3.	analist de afaceri	242120
4.	analist de afaceri în domeniul TIC	251102
5.	analist în servicii și politici de sănătate	242233

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
6.	analist testare software	351108
7.	aranjor muzică	265245
8.	arhitect de interior	216111
9.	arhitect de sistem în domeniul TIC	251104
10.	artist multimedia	265111

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
11.	asistent medical specializat	222102
12.	auditor de securitate cibernetică	252906
13.	barman preparator de cafea (barista)	513203
14.	chimist analist	211312
15.	compozitor muzică de film/teatru	265240
16.	compozitor muzică electronică	265241
17.	compozitor muzică publicitară	265243
18.	compozitor muzică sacră	265242
19.	compozitor muzică ușoară/pop	265239
20.	conducător formație muzicală	265248
21.	consilier de stat	111241
22.	consilier filosofic	263311
23.	consultant de securitate cibernetică	252907
24.	consultant muzical	265256
25.	degustător de cafea	751502
26.	dezvoltator de sisteme în domeniul TIC	251105
27.	director import export cafea, ceai, cacao și mirodenii	132456
28.	director pentru relația cu investitorii	121920
29.	dirijor ansamblu vocal bisericesc	265249
30.	documentarist muzică	265255
31.	emailator manual/artizan	731607
32.	etnomuzicolog	265258
33.	expert în criminalistică informatică	252909
34.	expert în investigații digitale	252905
35.	expert în prăjirea cafelei	214537
36.	expert în securitate cibernetică	252904
37.	expert surse deschise	252902
38.	inginer biomedical	214957
39.	inginer foraj	214658
40.	inginer horticultor	213230
41.	inginer în producția alimentară	214142

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
42.	inginer mentenanță și reparații	214143
43.	inginer punere în funcțiune	214958
44.	inginer specialist în robotică	214959
45.	inginer sudor	214496
46.	manager analiză de business în domeniul TIC	251103
47.	manager de securitate sisteme informatice	252910
48.	manager transformare digitală	242119
49.	mediator muzical	265251
50.	muzician jazz	265246
51.	ofițer de poliție penitenciară	242905
52.	operator măcinare cafea	816055
53.	operator prelucrare cafea	816054
54.	orchestrator	265244
55.	producător muzical	265250
56.	profesor-antrenor	235923
57.	psalt	265247
58.	realizator muzical	265254
59.	redactor muzical	265252
60.	reporter muzical	265253
61.	specialist digitalizare	242118
62.	specialist în pregătire fizică	235924
63.	specialist în reciclarea deșeurilor	214312
64.	specialist în securitate cibernetică pentru sisteme automatizate de comandă-control	252903
65.	specialist muzicologie bizantină/gregoriană	265257
66.	specialist pentru relația cu investitorii	241272
67.	specialist tehnologia alimentelor	214538
68.	stilist extensii gene	514211
69.	tehnician ergonomist	325729

Se mută ocupația *expert achiziții publice* din grupa de bază 2149 Ingineri și asimilați neclasificați în grupele de bază anterioare în grupa de bază 2421 Analisti de management și organizare la codul 242116.

Se mută ocupația *analist resurse umane* din grupa de bază 3333 Agenți de recrutare și contractori în grupa de bază 2423 Specialiști în domeniul resurselor umane și de personal la codul 242325.

Se mută ocupația *critic muzical* din grupa de bază 2642 Jurnaliști în grupa de bază 2652 Muzicieni, cântăreți și compozitori la codul 265231.

Se redenumeste ocupația *copiator note muzicale* ca *tehnoredactor partituri* și păstrează același cod 265217 în grupa de bază 2652 Muzicieni, cântăreți și compozitori.

Se redenumeste ocupația *inspector/referent resurse umane* ca *referent resurse umane* și păstrează același cod 333304 în grupa de bază 3333 Agenți de recrutare și contractori.

LISTA
ocupațiilor care nu mai sunt practicate în cadrul economiei naționale și se elimină
din cuprinsul Clasificării ocupațiilor din România — nivel de ocupație (șase caractere)

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
1.	operator curățare chimică la schimbătoarele de căldură cu plăci	313112
2.	ștanțator de filme	352117
3.	operator truka	352118
4.	teletipist	413105
5.	telexist	413106
6.	rediționar	432318
7.	inspector telegrame	441207
8.	șef vagon poștal	441212
9.	tăietor garnituri de carde	721428
10.	mașinist mecanic la confecționare garnituri carde	721429
11.	confecționar ferodouri	722109
12.	cașerator și șlefuitor de celuloid pentru carcase acordeoane	731203
13.	ceruitor de piastri pentru acordeoane	731204
14.	râșnitor smalt	731410
15.	formator tuburi spectrale	731506
16.	galvanotipist	732107
17.	corodor prin procedee chimice (tiefdruc și zinco)	732108
18.	turnător valuri	732116
19.	fasonator produse din azbociment	811402
20.	preparator pastă de azbociment	811405
21.	tratamentist produse din azbociment	811406
22.	confecționar garnituri din azbest	811410
23.	preparator ferodouri	813132
24.	finisor universal ferodouri	813133
25.	decapsulator	815101
26.	decuscutor	815102
27.	topitor in și cânepă	815103
28.	melițator in și cânepă	815104
29.	înnobilator in și cânepă	815105
30.	scuturător in și cânepă	815106
31.	lucrător în bataje (bătător)	815107

Nr. crt.	Denumirea ocupației	Cod COR
32.	destrămător	815108
33.	carbonizator textile	815109
34.	scuturător	815110
35.	pieptănător	815114
36.	zdrobitor și uleiator textile	815115
37.	operator mașini puitoare	815116
38.	formator mănuși fibre liberiene	815117
39.	montator la lipit ace	815118
40.	curățitor-șlefuitor garnituri carde	815119
41.	cilindror în filaturi	815120
42.	disponent în filaturi	815121
43.	pregătitor gogoși de mătase (fierbător)	815122
44.	prelucrător fire de mătase din gogoși (filator)	815123
45.	înnodător fire de mătase naturală	815124
46.	finisor fire de mătase naturală	815125
47.	prelucrător deșeuri gogoși de mătase naturală	815126
48.	șnuruitoar Jaqard	815203
49.	operator canelator	815206
50.	pâslitor	815213
51.	confecționar polizoare din pâslă	815214
52.	operator piuar	815418
53.	operator scămoșetor	815419
54.	naphtolator la imprimarie	815426
55.	vaporizator la imprimarie	815427
56.	presator axe la cilindrul de imprimat	815429
57.	colector și sortator păr	816008
58.	preparator ulei de copite	816009
59.	valorificator glande	816012
60.	preparator pepsină, cheag	816013
61.	filtrator-deshidrotorist	817214
62.	confecționar tuburi cinescop	821210

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 77**din 15 noiembrie 2021**

Dosar nr. 2.333/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Georgeta Stegaru	— judecător la Secția I civilă
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negriță	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina Nicoleta Ghica Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Andrieș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ana Roxana Tudose	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.333/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de apel Brașov — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele probleme de drept:

— În interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, să se stabilească dacă raportul juridic, având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 de către angajator, intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 lit. I) din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii;

— În interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de „angajator”, pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit, comunicat părților, și puncte de vedere ale acestora.

6. Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a dispus, prin Încheierea din 28 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.321/62/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept menționate.

8. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.333/1/2021.

II. Normele de drept intern incidente

9. Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 76/2002*

„Art. 119. — (1) Litigiile rezultate ca urmare a aplicării prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii.

(2) Litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj se soluționează în regim de urgență, potrivit normelor procedurale prevăzute pentru conflictele de drepturi, chiar dacă prin lege specială se prevede altfel.”

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 59/2020, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020*

„Art. XI. — (1) Pe perioada stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, pentru perioada suspendării temporare a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a efectelor produse de coronavirusul SARS-CoV-2, indemnizațiile de care beneficiază salariații se stabilesc la 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat și se suportă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, dar nu mai mult de 75% din câștigul salarial mediu brut prevăzut de Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2020 nr. 6/2020.

(2) De prevederile alin. (1) beneficiază salariații angajatorilor care îndeplinesc una din următoarele condiții:

a) întrerup activitatea total sau parțial în baza deciziilor emise de autoritățile publice competente potrivit legii, pe perioada stării de urgență decretate, și dețin certificatul de situații de urgență emis de Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, prevăzut la art. 12 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României. Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri eliberează certificatul de situații de urgență conform metodologiei aprobate prin ordin;

b) reduc activitatea ca urmare a efectelor epidemiei COVID-19 și nu au capacitatea financiară de a achita plata tuturor salariilor angajaților lor. Angajatorii pot beneficia de plata indemnizației prevăzute la alin. (1) pentru cel mult 75% dintre angajații care au contracte individuale de muncă active la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Pentru angajatorii menționați la alin. (2) lit. b), plata indemnizației prevăzute la alin. (1) se va realiza în baza unei declarații pe propria răspundere din care să reiasă faptul că angajatorul înregistrează o diminuare a încasărilor din luna anterioară depunerii declarației pe propria răspundere, cu un procent de minimum 25% față de media încasărilor din perioada ianuarie—februarie 2020, și că nu are capacitate financiară pentru a plăti toți salariații.

(4) Indemnizația prevăzută la alin. (1) este supusă impozitării și plății contribuțiilor sociale obligatorii, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(5) În cazul indemnizației prevăzute la alin. (1), calculul, reținerea și plata impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de către angajator din indemnizațiile încasate din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(6) Pentru calculul impozitului pe venit prevăzut la alin. (5) se aplică prevederile art. 78 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Declararea impozitului pe venit, a contribuției de asigurări sociale de stat și a contribuției de asigurări sociale de sănătate se realizează de angajator prin depunerea declarației prevăzute la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Termenul de plată și declarare a obligațiilor fiscale prevăzute conform alin. (5) este data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei în care se face plata din bugetul asigurărilor de șomaj.

(8) Pentru indemnizația prevăzută la alin. (1) nu se datorează contribuție asiguratorie pentru muncă conform prevederilor art. 220⁵ din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. XII. — (1) În vederea acordării sumelor necesare plății indemnizației prevăzute la art. XI alin. (1) angajatorii depun, prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social, o cerere semnată și datată de reprezentantul legal, întocmită conform modelelor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la prezenta ordonanță de urgență, însoțită de lista persoanelor care urmează să beneficieze de această indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 3.

(2) Plata sumei prevăzute la art. XI alin. (1) se face în baza cererii semnate și datate de reprezentantul legal, depusă prin poșta electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, precum și a municipiului București, în raza cărora își au sediul social.”

11. Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul muncii*

„Art. 269. — (1) Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătorești, stabilite potrivit legii.

(2) Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.

(3) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru coparticiparea procesuală activă, cererea poate fi formulată la instanța competentă pentru oricare dintre reclamanți.”

12. Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 263/2010*

Art. 153 lit. l): „Tribunalele soluționează în primă instanță litigiile privind: [...] l) alte drepturi și obligații născute în temeiul prezentei legi.”

III. Expunerea succintă a procesului

13. Prin acțiunea introductivă, înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov la 6 august 2020 cu nr. 2.321/62/2020, astfel cum a fost modificată, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu părțile B, C și D, pronunțarea unei hotărâri prin care aceștia să fie obligați să plătească reclamantului din bugetul asigurărilor pentru șomaj suma de 70.048 de lei, reprezentând contravaloarea indemnizației de șomaj prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020.

14. În motivarea cererii reclamantul a arătat că, în contextul stării de urgență instituite și prelungite pe teritoriul țării prin Decretul nr. 195/2020, precum și prin Decretul nr. 240/2020, dată fiind întreruperea activității pe care o desfășura, a dispus suspendarea temporară a contractelor individuale de muncă, din inițiativa angajatorului, conform art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, din analiza art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 rezultând care sunt categoriile de angajatori cărora li se aplică aceste facilități, nefiind făcută nicio distincție între angajatorii de drept public și cei de drept privat și nicio referire la sursa finanțării cheltuielilor de personal; singura condiție impusă de textul de lege este aceea a reducerii sau întreruperii temporare a activității, corelativ cu suspendarea contractelor individuale de muncă, ce a fost îndeplinită de către reclamant.

15. Prin Încheierea de ședință din 15 ianuarie 2021, Tribunalul Brașov — Secția I civilă a statuat că este competent funcțional în a tranșa chestiuni care privesc asigurările sociale, astfel cum acestea sunt pretinse de către persoanele îndreptățite.

16. Tribunalul Braşov — Secţia I civilă, prin Sentinţa civilă nr. 121/MAS din 12 februarie 2021, a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, invocată de pârâţii D şi C, şi, în consecinţă, a respins cererea formulată de reclamantul A ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă şi a respins cererea formulată de reclamantul A în contradictoriu cu pârâta B, ca neîntemeiată.

17. În privinţa cererii formulate în contradictoriu cu B, s-a reţinut, în esenţă, că, deşi dispoziţiile art. XI alin. (1) şi (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020 se referă la „angajatorii care reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parţial ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului SARS-CoV-2”, fără a face distincţie în funcţie de categoria angajatorilor, din interpretarea istorico-teleologică a actului normativ, în corelare şi cu alte acte normative ce vizează acelaşi domeniu de reglementare, voinţa legiuitorului nu a fost în sensul ca această măsură de sprijin să fie recunoscută şi în beneficiul instituţiilor şi autorităţilor publice.

18. În acest sens s-a făcut trimitere la forma iniţială a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020, art. XI alin. (2), precizând că nu se poate reţine că o instituţie publică ar fi în măsură să îndeplinească vreuna dintre cele două condiţii instituite de textul menţionat, din moment ce, cu privire la condiţia menţionată la lit. a), art. 12 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 prevedea că certificatele de situaţie de urgenţă se eliberează de Ministerul Economiei, Energiei şi Mediului de Afaceri operatorilor economici a căror activitate este afectată în contextul COVID-19 (o instituţie publică nu este un operator economic), iar, în ceea ce priveşte condiţia de la lit. b), se constată de asemenea că nu este îndeplinită, din moment ce o astfel de instituţie are aprobate în bugetul anual, potrivit legii, sumele necesare acoperirii cheltuielilor de personal.

19. În plus, a arătat că, în cuprinsul art. XV din acelaşi act normativ, în forma iniţială, se prevedea că: „*alţi profesionişti*, astfel cum sunt reglementaţi de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, care nu au calitatea de angajatori şi întrerup activitatea total sau parţial în baza deciziilor emise de autorităţile publice competente potrivit legii, pe perioada stării de urgenţă instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României, beneficiază, din bugetul general consolidat, de o indemnizaţie egală cu salariul de bază minim brut pe ţară garantat în plată stabilit pentru anul 2020”, deci legiuitorul a avut în vedere, ca destinatari ai normei juridice prevăzute la art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020, pe care reclamanta îşi fundamentează demersul judiciar, profesioniştii, categorie din care nu fac parte instituţiile publice (art. 3 din Codul civil defineşte profesioniştii ca fiind „toţi cei care exploatează o întreprindere”).

20. Totodată, s-a reţinut că Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 43/2020, la art. 9 alin. (1), a prevăzut „decontarea din fonduri europene aferente Programului operaţional «Capital uman», conform regulilor de eligibilitate stabilite la nivelul programului şi, respectiv, al ghidurilor solicitantului, a indemnizaţiilor acordate în baza art. XI din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020, suportate din bugetul asigurărilor pentru şomaj, companiilor a căror activitate a fost afectată în mod direct şi indirect de epidemie şi care au dispus măsura întreruperii temporare a activităţii, ca urmare a intrării în şomaj tehnic a angajaţilor”, instanţa reţinând totodată că inclusiv dispoziţiile art. XIV alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020 prevedeau posibilitatea de a putea fi acoperite, din fonduri externe nerambursabile, prin Ministerul Fondurilor Europene, în limita sumelor alocate şi în conformitate

cu prevederile şi regulile de eligibilitate aplicabile, cheltuielile din bugetul asigurărilor pentru şomaj efectuate potrivit art. XI alin. (1).

21. Or, instituţiile publice nu constituie „companii”, astfel că, deşi unele dintre acestea au dispus măsura intrării în şomaj tehnic a angajaţilor şi a întreruperii temporare a activităţii în baza art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, acestea nu sunt destinatarele măsurilor instituite de dispoziţiile Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020.

22. Împotriva Încheierii din 15 ianuarie 2021 şi a Sentinţei civile nr. 121/MAS din 12 februarie 2021 ale Tribunalul Braşov — Secţia I civilă a formulat apel reclamantul A.

23. Prin apelul declarat împotriva Încheierii din 15 ianuarie 2021 s-a solicitat admiterea acestuia, anularea sentinţei apelate şi, pe cale de consecinţă, trimiterea cauzei spre rejudecare instanţei competente material funcţional, anume Tribunalul Braşov — Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, arătându-se că, soluţionând conflictul de competenţă într-o cauză similară prezentei (relativ la obiect şi cauză — plată indemnizaţie şomaj, conform Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020 — Hotărârea nr. 3 din 18 martie 2021, pronunţată în Dosarul nr. 149/64/2021 al Curţii de Apel Braşov), s-a stabilit competenţa de soluţionare a cererii formulate în favoarea Secţiei a II-a civile, de contencios administrativ şi fiscal a Tribunalului Braşov.

24. Prin apelul declarat împotriva Sentinţei civile nr. 121/MAS din 12 februarie 2021 s-a solicitat admiterea acestuia, schimbarea în tot a sentinţei apelate şi, pe cale de consecinţă, respingerea excepţiilor privind lipsa calităţii procesuale pasive a pârâţilor C şi D, iar, pe fondul cauzei, admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată şi modificată.

25. În motivarea căii de atac promovate s-a arătat că scopul şi efectele modificărilor succesive ale Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020 sunt acelea de adaptare a cadrului legislativ la nevoile concrete ale societăţii într-o perioadă de criză economică, socială şi sanitară. Or, dacă legiuitorul ar fi avut intenţia de a stabili/delimita/restrânge subiecţii/beneficiarii art. XI din actul normativ anterior menţionat, ar fi prevăzut şi indicat acest lucru, aşa cum, în mod expres, a stabilit condiţiile ce se impun a fi îndeplinite de către angajatori, termenele şi formalităţile etc. şi cum, de altfel, a inclus şi alte categorii de persoane, a căror activitate nu mai putea fi realizată pe perioada instituirii stării de urgenţă, în sfera de aplicare a actului normativ.

26. Totodată, a arătat că nu poate fi primită teoria primei instanţe, potrivit căreia un act normativ ce a avut şi are drept principal scop oferirea şi asigurarea unor măsuri de sprijin şi protecţie ar exclude, din sfera de aplicare a prevederilor sale, anumite categorii de angajatori a căror activitate a fost întreruptă din cauza pandemiei de COVID-19 şi a stării de urgenţă, cu atât mai mult cu cât obiectul de activitate al A vizează activităţi destinate publicului larg, incompatibile cu starea de urgenţă şi cu măsurile restrictive adoptate, iar finanţarea sa se realizează din venituri proprii, obţinute în urma exercitării de activităţi economice în mod organizat, respectiv din administrarea de bunuri şi din prestarea de servicii, precum şi din subvenţii acordate de la bugetul local, prin Consiliul Local Braşov şi Primăria Municipiului Braşov.

27. Or, având în vedere situaţia concretă generată de epidemie, anularea activităţilor cu public, întreruperea activităţii sale şi a activităţilor din turism în perioada martie—iunie 2020, A a arătat că nu a putut realiza veniturile proprii propuse pentru anul bugetar 2020, neavând nici creditele bugetare necesare efectuării cheltuielilor angajate în bugetul aferent anului 2020, consecinţa directă constând în reducerea fondului de salarii. În acest sens a precizat că subvenţiile bugetare ce asigură o parte

din veniturile apelantului sunt în strânsă corelație și cu cheltuielile bugetare (aprobată în bugetul de venituri și cheltuieli pentru anul 2020) și cu veniturile proprii. În situația unor sincope economice în veniturile proprii (în concret, nerealizarea veniturilor proprii), determinate de întreruperea activităților producătoare de venit propriu, nu există nici creditele bugetare necesare efectuării cheltuielilor angajate în acest buget.

28. În cadrul soluționării căii de atac s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

29. Curtea de Apel Brașov a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, reținând următoarele:

a) completul de judecată este constituit la nivelul unei curți de apel și este învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv apel, conform prevederilor art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă;

b) de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 119 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, pe de o parte, precum și a art. XI și XII din același act normativ, pe de altă parte, depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, din perspectiva obiectului sesizării instanței supreme interesează, pe de o parte, stabilirea competenței materiale procesuale a instanței de fond, iar pe de altă parte, sfera de aplicabilitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2020 din perspectiva angajatorilor instituții/servicii publice finanțate integral sau parțial de la bugetul de stat/local raportat la dispozițiile art. XI și XII din acest act normativ, instanța de sesizare considerând că aceste chestiuni de drept ce se impun a fi dezlegate sunt veritabile, deoarece există posibilitatea unei interpretări diferite a acestora.

Referitor la *prima chestiune de drept*, în discuție în litigiul de față este avansarea unor sume cu titlu de indemnizație de șomaj, litigiul purtându-se între un angajator — serviciu public — căruia îi sunt necesare aceste sume de bani pentru plata indemnizațiilor prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2020 privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecției sociale în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 și pentru stabilirea unor măsuri suplimentare de protecție socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 30 martie 2020 (denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2020*) și B, în calitate de titular al obligației de plată.

Din analiza alin. (2) al textului de lege în discuție, care nu face nicio distincție cu privire la titularii raportului juridic obligațional având ca obiect stabilirea și plata indemnizației de șomaj, ar rezulta că instanței de drept comun care judecă în materia conflictelor de drepturi, în speță secțiilor specializate în litigii de dreptul muncii și asigurări sociale ale tribunalelor, îi aparține competența judecării în primă instanță a unui litigiu cu un astfel de obiect, tocmai în considerarea obiectului litigiului, conform art. 269 din Codul muncii. Un astfel de considerent are la bază interpretarea textului de lege conform principiului general de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, astfel că există posibilitatea interpretării aplicării acestei norme de drept prin raportare la obiectul dedus judecării,

presupunând o instanță strict specializată în materia respectivă, indiferent de titularii raportului juridic din care acesta a luat naștere.

Însă, din analiza art. 16 raportat la art. 1 din același act normativ rezultă că beneficiarii săi sunt persoanele în căutarea unui loc de muncă, aflate în una dintre situațiile expres enumerate de legiuitor, cărora le sunt garantate dreptul de a-și alege liber profesia și locul de muncă, precum și dreptul la asigurările pentru șomaj.

Ar rezulta așadar că actul normativ menționat are în vedere numai litigiile născute cu privire la stabilirea și plata indemnizației de șomaj, ivite între beneficiarii legii și agențiile județene pentru ocuparea forței de muncă, iar nu și cele privind avansarea sumelor necesare plății acestor indemnizații de către ultima instituție menționată în favoarea angajatorilor celor dintâi.

Pe de altă parte, se are în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 554/2004, contenciosul administrativ este „activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim”.

Față de aceste dispoziții legale și dat fiind obiectul concret al litigiului de față, ar părea că acțiunea dedusă judecării privește un raport juridic de drept administrativ, reprezentând un act administrativ asimilat potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ, competența materială procesuală de soluționare a cauzei, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ar reveni secției contencios administrativ și fiscal a tribunalului.

Or, și din această perspectivă, se pune problema raportului dintre ultimul act normativ menționat și alin. (2) al art. 119 din Legea nr. 76/2002 ce se solicită a fi interpretat, acesta menționând că litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj se soluționează în regim de urgență, potrivit normelor procedurale prevăzute pentru conflictele de drepturi, chiar dacă prin lege specială se prevede altfel.

Așadar, în raport cu toate aceste dispoziții legale analizate, se apreciază că se impune interpretarea prevederilor legale menționate, norma legală nefiind clară.

Referitor la cea *de-a doua chestiune* ce se solicită a fi interpretată s-a considerat că, raportat la caracterul normelor incidente, neclaritatea lor este determinată de termenii generali în care au fost edictate și problema de drept este veritabilă, fiind de natură a suscita interpretări diferite.

Astfel, din analiza celor două texte de lege, art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, conform regulilor de interpretare literală și gramaticală, în concordanță cu principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, rezultă faptul că de indemnizația prevăzută de art. XI alin. (1) ar beneficia toți salariații ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate temporar din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, în timpul perioadei stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020, indiferent dacă angajatorii sunt persoane juridice, de drept privat sau de drept public, în cazul celor din urmă independent de modalitatea de finanțare totală sau parțială, de la bugetul public sau local.

Cele două texte de lege se caracterizează prin generalitatea în care au fost redactate de legiuitor, aspect care a condus la inițierea multor procese la nivel național, în care au fost pronunțate soluții diferite, printre acestea numărându-se și cel

de față, în care instanța este pusă în situația de a interpreta cele două norme de drept, conform regulilor generale de interpretare.

Pentru aplicarea regulii de interpretare potrivite trebuie avute în vedere și contextul general, economico-social al societății, precum și scopul urmărit de legiuitor, care a stat la baza adoptării actului normativ, motivele fiind indicate în preambulul său și în expunerea de motive.

Analizând aceste motive, se apreciază că și acestea, la rândul lor, se caracterizează prin generalitatea formulării, justificarea adoptării actului normativ constând în necesitatea luării unor măsuri în contextul pandemiei de COVID-19, cu un puternic impact economico-social, legiuitorul făcând vorbire, printre altele, despre aceea că „neluarea unor măsuri urgente, cu caracter excepțional, în domeniul social și economic ar aduce grave prejudicii cu efecte pe termen lung asupra angajaților și a beneficiarilor unor măsuri de asistență socială”, acest motiv fiind singurul relevant sub aspectul analizat.

Se observă că scopul actului normativ l-a reprezentat numai adoptarea unor măsuri urgente, excepționale, în domeniul economic și social, care ar aduce prejudicii angajaților și beneficiarilor unor măsuri de asistență socială, nici în acest caz legiuitorul nedistingând sub nicio formă cu privire la natura, calitatea, tipul angajatorilor, accentul fiind pus de legiuitor exclusiv pe protecția beneficiarilor legii.

Faptul că în cazul instituțiilor/serviciilor publice bugetul de salarii era deja adoptat la începutul anului, conform reglementărilor în vigoare, nu impiedică în mod direct asupra modalității de interpretare a acestui act normativ, interpretarea sa trebuind a se face numai în raport cu litera și spiritul legii, independent de contextul concret în care s-au aflat anumiți angajatori, cum sunt cei din domeniul public național/local, și mai ales cu luarea în considerare a contextului economico-social general al societății, determinat de apariția intempestivă a pandemiei de COVID-19, în care actul normativ a fost adoptat, context inexistent la data aprobării bugetelor de către fiecare instituție bugetară în parte, de natură a-i afecta pe toți angajatorii, indiferent de statutul lor juridic.

Ceea ce se impune a se reține în urma acestei analize este aceea că, în lipsa oricărui motiv exprimat de legiuitor în expunerea de motive, coroborat cu generalitatea formulării textelor de lege ce se solicită a fi interpretate, nu se poate reține în mod cert faptul că angajatorii persoane de drept public *latu sensu* au fost excluși din sfera de aplicare a acestei legi.

Faptul că ulterior acestui act au fost edictate norme care au urmărit „simplificarea documentelor în baza cărora angajatorii vor solicita din bugetul de șomaj sumele necesare indemnizației” nu are relevanță juridică, față de principiul *tempus regit actum*, pe de o parte, precum și față de faptul că nici în acest caz legea nu a efectuat vreo distincție în sensul celor reținute anterior.

Conchizând, s-a apreciat că problema de drept ce face obiectul sesizării este veritabilă, fiind susceptibilă de mai multe interpretări, astfel că lămurirea sa este oportună justei soluționări a căii de atac cu care instanța a fost în mod legal investită;

c) problema de drept enunțată este nouă, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

După cum s-a subliniat în jurisprudența instanței supreme, cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări, chiar dacă nu recent intrate în vigoare, dacă instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept

analizate (Decizia nr. 80/2017, Decizia nr. 59/2019 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

Deși Legea nr. 76/2002 nu este un act normativ recent intrat în vigoare, iar unele dintre instanțe fie nu au fost chemate să se pronunțe în aplicarea dispozițiilor art. 119 alin. (2) din acest act normativ prin raportare la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, fie nu s-au pronunțat decât sporadic în legătură cu aceste norme, se impune concluzia că nu se pot constata existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie, astfel că este îndeplinită și condiția privind caracterul de noutate al chestiunii de drept deduse judecării.

În ceea ce privește interpretarea art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, actul normativ este recent intrat în vigoare, pe fondul pandemiei de COVID-19, astfel că litigiile pornite în temeiul său pun în discuție un raport juridic nou, instanțele de judecată investite în acest sens pronunțând soluții diferite.

Așadar, problema de drept nu a mai făcut obiectul unei analize și al unei dezlegări jurisprudențiale, neputându-se vorbi despre cristalizarea unei practici judiciare în această privință;

d) chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

30. Instanța de sesizare a arătat că dispozițiile art. 119 din Legea nr. 76/2002 raportate la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 ar trebui interpretate în sensul că raportul juridic dedus judecării este un raport juridic de drept administrativ, reprezentând un act administrativ asimilat, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ (respectiv B), competența materială procesuală de soluționare a cauzei, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ar reveni tribunalului competent, secția de contencios administrativ și fiscal.

31. În considerarea acestei interpretări se are în vedere că raportul juridic litigios are ca părți un angajator, solicitant al indemnizației prevăzute de art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, și B (agenția județeană pentru ocuparea forței de muncă).

32. Or, în raport cu dispozițiile art. 16 din Legea 76/2002 coroborate și cu prevederile art. 48 din același act normativ, numai litigiile care privesc raporturile dintre beneficiarii indemnizației de șomaj și agențiile pentru ocuparea forței de muncă reprezintă litigii care vizează stabilirea și plata indemnizației de șomaj, astfel că, numai în cazul lor, este incident art. 119 din același act normativ prin raportare la art. 269 din Codul muncii.

33. Cu privire la cea de-a doua chestiune s-a considerat, în esență, că scopul urmărit de legiuitor prin edictarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2020 a fost acela de a înlătura prejudicii cu efecte pe termen lung asupra beneficiarilor legii și pentru a asigura siguranța economică și socială a populației, cu protejarea implicită și a angajatorilor de drept privat a căror activitate a fost suspendată și care au fost puși în situația de a nu putea susține cheltuielile de personal, din cauza contextului excepțional generat pe fondul pandemiei de COVID-19, urmând astfel ca plata indemnizațiilor de șomaj prin voința legiuitorului să fie susținută din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

34. În susținerea acestui considerent s-a apreciat că trebuie ca interpretarea actului normativ în discuție să se realizeze

conform regulii restrictive, potrivit căreia, deși formularea normelor legale este prea largă, totuși ipotezele concrete care se pot încadra în text sunt mult mai limitate.

35. Totodată, se are în vedere că instituțiile/serviciile publice, indiferent de sursa de finanțare, au prevăzute în buget sumele necesare funcționării și plății cheltuielilor salariale, încă de la data întocmirii bugetelor anuale, astfel că, față de acest aspect, nu se poate considera că edictarea legii menționate s-a făcut în vederea preîntâmpinării ipotezei implicite privind intrarea lor în incapacitate de plată, această incapacitate fiind specifică persoanelor juridice de drept privat. Astfel, deși normele ce se solicită a fi interpretate nu sunt clare, totuși scopul urmărit de legiuitor, prin raportare la contextul economico-social în care actul normativ a fost adoptat, a fost acela de protejare a salariaților și celorlalți beneficiari ai legii, precum și a angajatorilor din mediul privat, în cazul celor din domeniul public existând sume prevăzute anume în buget pentru plata drepturilor salariale.

VI. Punctul de vedere al părților

36. *Apelantul-reclamant A* a apreciat că cererea de sesizare este admisibilă, având în vedere că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă. În acest sens a arătat că problemele de drept sunt formulate în legătură cu judecarea unei cauze aflate în curs de soluționare, Curtea de Apel Brașov fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, sunt noi, asupra acestora nu a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție și nici nu fac obiectului unui recurs în interesul legii și lămurirea chestiunilor de drept propuse este determinantă pentru soluționarea cauzei ce face obiectul Dosarului nr. 2.321/62/2020, aflat în apel, pe rolul Curții de Apel Brașov.

Raportat la cea din urmă condiție s-a arătat că ambele probleme de drept, cu privire la care a solicitat sesizarea instanței supreme, constituie motive de apel în cauză și au făcut obiectul analizei și discuțiilor și în fața primei instanțe.

Referindu-se la problema competenței funcționale, a subliniat că dezlegarea pe care instanța supremă ar da-o acesteia ar produce efecte cu privire la hotărârea pe care Curtea de Apel Brașov ar pronunța-o în cauză față de critica din memoriul de apel relativă la anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Totodată, problema competenței materiale funcționale de soluționare a cauzelor de natura celei ce face obiectul prezentei cauze a fost soluționată în mod distinct atât la nivelul instanțelor din circumscripția Curții de Apel Brașov, cât și la nivelul instanțelor naționale.

Cât privește fondul litigiului și cea de-a doua problemă de drept sesizată, a arătat că, astfel cum rezultă atât din cererea de chemare în judecată și apărările părților, cât și din considerentele sentinței apelate, problema de drept care se dezbate este, în esență, cea privind modalitatea de interpretare și aplicare a prevederilor art. XI și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020.

În opinia sa, din conținutul concret al prevederilor legale pe care și-a întemeiat demersul judiciar rezultă că acestea stabilesc două categorii de condiții ce se impun a fi îndeplinite de către angajator pentru a beneficia de facilitățile instituite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, anume condiții de formă și condiții de fond.

Cu referire la condițiile de formă a arătat că sunt cele instituite de art. XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 și se referă, în esență, la depunerea cererilor, declarațiilor, listelor în modalitățile, în formele și la termenele stabilite, acestea nefăcând obiect al problemelor de drept cu privire la care solicită a fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție.

Relativ la condițiile de fond, stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, ce trebuie să fie îndeplinite, în persoana angajatorului, în vederea suportării din bugetul asigurărilor pentru șomaj a sumelor de bani reprezentând indemnizațiile de șomaj tehnic ale angajaților, a susținut că acestea sunt strict și exclusiv următoarele: reducerea sau întreruperea temporară a activității angajatorului, total sau parțial, ca urmare a efectelor epidemiei de COVID-19 și suspendarea temporară a contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

În acest sens a arătat că generalitatea formulării unui text de lege conduce la generalitatea aplicării lui, fără a se face distincții pe care textul de lege nu le prevede.

De asemenea, a precizat că și fondul litigiului dedus judecării, întemeiat pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 30/2020, a fost soluționat și interpretat distinct la nivelul instanțelor naționale, exemplificând în acest sens cu hotărârile judecătorești pronunțate în Dosarul nr. 1.368/110/2020* al Tribunalului Bacău, în Dosarul nr. 2.322/108/2020 al Tribunalului Arad și în dosarele nr. 2.128/62/2020, 2.129/62/2020, 2.130/62/2020, 2.131/62/2020 și 2.237/62/2020 ale Tribunalului Brașov.

37. *Intimatul-pârât D* a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 are ca obiect de reglementare sprijinirea salariaților ai căror angajatori își reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parțial, ca urmare a efectelor epidemiei de COVID-19, pe perioada stării de urgență decretate.

Practic, prin actul normativ menționat Guvernul României a urmărit combaterea efectelor pandemiei, sub aspectul diminuării consecințelor economice directe/indirecte asupra angajaților firmelor (angajatorilor) afectate, a căror activitate se sistază pe perioada instituirii stării de urgență, rămânând fără venituri. Scopul acestuia a fost asigurarea sustenabilității plății veniturilor salariale în cazul angajatorilor care nu au capacitatea financiară de plată a salariilor propriilor angajați.

Per a contrario, angajatorii care nu au de suferit, sub aspectul sursei lor de finanțare, nu sunt incluși în acest act normativ.

Astfel, angajatorii cărora statul le asigură salariile din bugetul general consolidat nu pot afirma că sunt în imposibilitate de plată a salariilor, acestea fiind bugetate încă de la începutul anului. Fondul de salarii nefiind afectat, nu se poate pune în discuție plata indemnizației prevăzute de art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, în caz contrar fiind în situația finanțării concomitente a cheltuielilor cu salariile din două capote bugetare ale aceluiași buget, ceea ce ar duce la încălcarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare.

38. *Intimata-pârâtă B* a susținut, în ceea ce privește chestiunea competenței materiale funcționale, că, la nivelul instanței de sesizare, această chestiune a fost tranșată prin Sentința nr. 3/CC/2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, în Dosarul nr. 149/64/2021, ce a avut ca obiect conflictul negativ de competență ivit între Tribunalul Brașov — Secția I civilă — Complet specializat în soluționarea litigiilor de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.129/62/2020*, cerere similară cu cea din prezentul dosar, instanța stabilind competența materială procesuală de soluționare a cererii în favoarea Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov.

De asemenea, a arătat că, în Dosarul Curții de Apel Brașov nr. 2.237/62/2020, prin Hotărârea nr. 770 din 17 iunie 2021 s-a admis apelul, s-au anulat hotărârile atacate și s-a trimis cauza Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov.

Prin urmare, privitor la dosarele ce au ca obiect cererile formulate de către angajatori de acordare a indemnizației prevăzute de art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, competența materială procesuală este stabilită în favoarea Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal.

În ceea ce privește prevederile art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 s-a susținut că, deși aceasta nu exclude în mod explicit de la aplicarea prevederilor sale instituțiile și serviciile publice, în aplicarea actului normativ trebuie avută în vedere intenția legiuitorului, motivele pentru care acesta a adoptat dispozițiile legale și scopul reglementărilor speciale.

Actul normativ trebuie interpretat prin raportare la motivele care au stat la baza adoptării acestuia, care se regăsesc în preambulul său și în expunerea de motive, din care reiese că, în spiritul acestui act normativ, nu au fost avute în vedere instituțiile și serviciile publice, care au asigurat fondul de salarii de la buget.

Cum măsurile de sprijin al angajatorilor au vizat evitarea riscului ca aceștia să intre în incapacitate de plată, din cauza reducerii ori încetării activității și, prin urmare, a obținerii unor venituri insuficiente achitării cheltuielilor, inclusiv a celor cu fondul de salarii, nu este nici în litera, nici în spiritul legii ca legiuitorul să fi avut în vedere și situația angajatorilor instituții și servicii publice care au asigurat fondul de salarii de la buget și în cazul cărora reducerea sau încetarea activității nu poate fi apreciată ca reprezentând o afectare în sens economic.

Din interpretarea istorico-teleologică a actului normativ, în corelare și cu alte acte normative ce vizează același domeniu de reglementare, nu poate fi dedusă voința legiuitorului ca măsura de sprijin instituită prin art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 să fie acordată și în beneficiul instituțiilor și autorităților publice.

A subliniat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, lipsind condiția dificultății problemei de drept supuse interpretării. În acest sens a arătat că a fost deja lămurită chestiunea privitoare la competența materială funcțională de soluționare a cererilor formulate de către angajatori, având ca obiect acordarea indemnizației prevăzute de art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, în sensul stabilirii acestei competențe în favoarea Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov.

În privința chestiunii referitoare la îndreptățirea angajatorului instituție publică/serviciu public de a beneficia de plata, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, a indemnizației prevăzute de art. XI alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, a susținut că în sectorul bugetar nu sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în acest act normativ, în condițiile în care angajatorii din acest sector nu se află în situația vizată de legiuitor prin adoptarea acestui act normativ, respectiv nu se află în situația de limitare sau întrerupere a activităților socioeconomice, cu efecte pe termen lung asupra angajaților, având în vedere că bugetul de venituri și cheltuieli al acestora este aprobat, bugetul de cheltuieli cu personalul fiind asigurat încă de la începutul anului.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

39. *Curțile de apel Bacău, Brașov, București, Cluj, Iași, Oradea, Ploiești și Suceava* au comunicat punctele de vedere ale judecătorilor, din care au rezultat două opinii cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării.

40. *Cu privire la prima chestiune, într-o primă opinie* s-a susținut că raportul juridic dedus judecății este un raport juridic de drept administrativ, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ, competența materială procesuală de soluționare a cauzei ar reveni tribunalului competent, secția de contencios administrativ și fiscal, în acest sens fiind jurisprudența Curții de Apel Brașov și a Tribunalului Iași — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal. În același sens sunt și opiniile *teoretice* ale judecătorilor din cadrul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, Tribunalului Ialomița, Tribunalului Cluj (opinia majoritară), Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția I civilă și Tribunalului Vaslui.

În argumentarea acestei opinii s-a reținut, în esență, că reclamantul solicită instanței de judecată să cenzureze refuzul nejustificat al autorităților publice pârâte de a rezolva o cerere referitoare la un drept pretins de reclamant, refuz exprimat printr-o adresă — act administrativ asimilat potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel că s-a stabilit competența materială procesuală de soluționare a cauzei în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

S-a mai apreciat și că litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj, la care se referă art. 119 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, sunt acele litigii ivite între beneficiarii unor astfel de indemnizații, așa cum sunt definiți la art. 16 din același act normativ, și plătitorii indemnizației de șomaj, respectiv agențiile de ocupare a forței de muncă.

Într-o altă opinie s-a apreciat că raportul juridic dedus judecății intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală aparține completurilor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 lit. I) din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii. În acest sens s-au exprimat Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă și opiniile *teoretice* ale judecătorilor din cadrul Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, Tribunalului Ilfov, Curții de Apel Iași, Curții de Apel Oradea și Tribunalului Buzău.

În argumentarea acestei soluții s-a arătat că acțiunea având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 de către angajator intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală aparține completurilor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 lit. I) din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii.

S-a mai apreciat și că în stabilirea instanței competente nu are relevanță calitatea părților, ci obiectul acțiunii, litigiul purtând asupra unor sume ce se achită din bugetul asigurărilor pentru șomaj.

41. *Cu privire la a doua chestiune, într-o opinie* se consideră că în noțiunea de „angajator” pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local, deoarece din analiza celor două texte de lege, art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, conform regulilor de interpretare literală și gramaticală, în

concordanță cu principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, rezultă faptul că de indemnizația prevăzută de art. XI beneficiază, cu condiția îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, toți salariații ale căror contracte individuale de muncă au fost suspendate temporar din inițiativa angajatorului, potrivit art. 52 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, în timpul perioadei stării de urgență instituite prin Decretul nr. 195/2020, indiferent dacă angajatorii sunt persoane juridice, de drept privat sau de drept public, în cazul celor din urmă, independent de modalitatea de finanțare totală sau parțială de la bugetul public sau local. În acest sens sunt opiniile exprimate de judecătorii din cadrul Tribunalului Neamț, Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalului Ialomița, Tribunalului Ilfov, Tribunalului Vaslui și Tribunalului Buzău.

Opinia contrară, în sensul că instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local nu pot avea calitatea de „angajator”, a fost exprimată de judecătorii din cadrul Tribunalului Giurgiu și Curții de Apel Iași. În susținerea acestei opinii s-a avut în vedere faptul că, atât timp cât au prevăzute în buget sumele necesare cheltuielilor salariale de la data întocmirii bugetelor anuale, nu există o justificare rezonabilă pentru a se considera că instituțiile publice și serviciile publice, indiferent de sursa de finanțare, ar ajunge în incapacitate de plată. Prin urmare, în sfera de aplicare a prevederilor legale în discuție intră doar persoanele juridice de drept privat, riscul de intrare în incapacitate de plată existând doar în privința acestora.

42. Curtea de Apel Constanța a comunicat două hotărâri judecătorești nerelevante față de chestiunile indicate în sesizare și nici aceasta, nici Curtea de Apel Alba Iulia nu au exprimat opinii teoretice.

43. *Curțile de apel Alba Iulia, Bacău, București, Cluj, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Târgu Mureș și Timișoara* au comunicat că nu au identificat practică judiciară relevantă cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării.

44. *Ministerul Public*, prin Adresa nr. 1.584/C/4.067/III-5/2021 din 22 septembrie 2021, a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

45. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție și al Curții Constituționale nu au fost pronunțate decizii cu privire la problemele de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

46. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că sesizarea nu este admisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

47. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, aceea de a pronunța o decizie interpretativă de principiu în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare la nivel național, se impune, în primul rând, evaluarea tuturor elementelor sesizării, adică verificarea atât a circumstanțelor care o generează, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

48. Aceasta presupune verificarea îndeplinirii simultane a tuturor condițiilor prevăzute pentru declanșarea procedurii

hotărârii prealabile, condiții extrase din dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, care pot fi enunțate astfel:

— existența unei cauze în curs de judecată aflate în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta să nu facă nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

49. Reținând că primele două aspecte de admisibilitate, legate de titularul sesizării și stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, sunt îndeplinite, se apreciază că, în privința condiției ca prin sesizare să fie dedusă spre interpretare o chestiune de drept care să justifice declanșarea mecanismului hotărârii prealabile, se evidențiază o serie de neregularități de natură a contura concluzia neîndeplinirii acesteia.

50. Astfel, referitor la cerința ca problema supusă interpretării să se identifice într-o chestiune de drept, obiect al unei asemenea sesizări, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în jurisprudența sa că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”, fiind supusă de aceea unei evaluări în concret din partea instanței supreme raportat la elementele care legitimează, în aprecierea instanței de trimitere, declanșarea mecanismului pronunțării hotărârii prealabile.

51. Așa cum s-a arătat și în doctrină [M. Nicolae, *Recursul în interesul legii și dezlegarea, în prealabil, a unei chestiuni de drept noi de către Înalta Curte de Casație și Justiție în lumina noului Cod de procedură civilă*, în *Dreptul* nr. 2/2014, p. 59; V. Belegante în *Noul Cod de procedură civilă, comentat și adnotat*, vol. I (coordonatori V. M. Ciobanu, M. Nicolae), Editura U.J., București, ediția a II-a, 2016, p. 1468; M. Tăbârcă, *Drept procesual civil*, ediția a II-a, vol. I, *Teoria generală*, Editura Solomon, 2017, p. 691; O. Spineanu-Matei, în *Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole* (coord. G. Boroș), vol. I, Editura Hamangiu, 2013, p. 1008], pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă justificate față de imprecizia redactării textului legal.

52. În jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în legătură cu această cerință (de exemplu, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018) s-a statuat constant că „în

sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării”.

53. Ca atare, chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare sau că și-ar putea extinde efectele după data abrogării lui (prin ultraactivitate). Obiectul procedurii îl reprezintă așadar o normă de drept, un text de lege care, pe baza interpretării printr-o argumentație juridică adecvată, consistentă, poate primi înțelesuri și aplicări deopotrivă divergente în situații cvasiidentice și poate determina, în final, o jurisprudență neunitară.

54. Instanța de trimitere arată, referitor la obiectul cauzei cu care este investită, că „în discuție, în litigiul de față, este avansarea unor sume cu titlu de indemnizație de șomaj, litigiul purtându-se între un angajator serviciu public căruia îi sunt necesare aceste sume de bani pentru plata acestor indemnizații prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 și Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Brașov, în calitate de titular al obligației de plată”.

I. Prin prima întrebare formulată în cuprinsul sesizării se solicită să se stabilească „dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, acțiunea cu care este investită instanța de trimitere intră în categoria unui litigiu privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj, astfel încât competența materială procesuală de soluționare a acestuia să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit art. 153 lit. I) din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii”.

55. În același timp, instanța de trimitere apreciază și că, „dat fiind obiectul concret al litigiului de față, ar părea că acțiunea dedusă judecării privește un raport juridic de drept administrativ, referitor la un act administrativ asimilat potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, astfel că, în raport cu criteriul rangului autorității publice pârâte implicate în raportul juridic administrativ (...), competența materială procesuală de soluționare a cauzei, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ar reveni Secției tribunalului de contencios administrativ și fiscal”.

56. În concluzie, pentru a avea lămurită problema competenței materiale procesuale, instanța de trimitere solicită, prin intermediul întrebării preliminare, „să se stabilească dacă **raportul juridic având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației** prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 de către angajator intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj”.

57. Formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie exigențelor art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru că nu urmărește, în realitate, o dezlegare de principiu asupra unei chestiuni de drept, ci, dimpotrivă, în mod punctual, se tinde la obținerea calificării juridice asupra raportului de drept substanțial dedus judecării, pentru ca instanța de trimitere să își poată evalua propria competență.

58. Rezultă din motivarea sesizării că, plecând de la reglementările legale referitoare la litigiile privind stabilirea și plata indemnizației de șomaj, respectiv cele care vizează litigiile de contencios administrativ, obiectul de interes pentru instanța de trimitere îl reprezintă stabilirea (calificarea) naturii raportului supus soluționării în cauza cu a cărei judecată a fost investită.

59. În mod necesar însă, această evaluare, în concret, a raportului juridic ce îi este dedus spre soluționare revine, în virtutea atribuțiilor sale jurisdicționale, instanței investite cu judecarea acestuia.

60. Astfel, verificându-și competența (în speță, având de soluționat, în apel, o critică sub acest aspect), instanța are de stabilit, în funcție de fundamentul pretențiilor și cauza juridică a acțiunii, dacă este vorba despre valorificarea unui drept de creanță (referitor la indemnizația de șomaj) ce se circumscrie materiei drepturilor de asigurări sociale/litigiilor de muncă sau, dimpotrivă, este vorba despre cenzurarea unui act de drept administrativ emis în regim de putere publică [sau asimilat acestuia, în sensul art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004], care să facă incidentă materia contenciosului-administrativ.

61. Tranșarea asupra competenței nu se poate face însă altfel decât determinându-se natura dreptului a cărui sancționare se urmărește prin promovarea acțiunii, iar acest demers nu se poate realiza la nivel de principiu, pe calea hotărârii prealabile, ci în mod concret, la speța dedusă judecării, în funcție de modalitatea de formulare a pretențiilor și de fundamentul acestora.

62. Or, potrivit sesizării formulate, instanța de trimitere solicită să i se răspundă la întrebarea dacă „în aplicarea art. art. 119 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, este competent completul specializat în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă”, fără a releva vreo dificultate, inadecvare sau necorelare a textelor de lege pe care le supune interpretării.

63. În realitate, solicitarea vizează calificarea, în concret, a raportului juridic dedus judecării, operațiune care îi incumbă însă și de care nu se poate deroba apelând la mecanismul reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât acesta nu poate fi deturnat de la rațiunea reglementării lui, care este aceea a asigurării unor dezlegări în drept de principiu, iar nu a subrogării în atribuțiile jurisdicționale ale instanței de judecată; în mod asemănător, în doctrină s-a arătat că „este exclus ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să se refere la aspecte de fapt ale pricinii cu judecata căreia a fost investită instanța trimitătoare sau să i se solicite instanței supreme opinia asupra soluției ce se va da în cauză” [O. Spineanu-Matei, în *Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole* (coord. G. Boroș) vol. I, Editura Hamangiu, 2013, p. 1008].

64. Contrar scopului acestei reglementări, autorul sesizării consideră, prin întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție, că, dat fiind obiectul cererii de chemare în judecată, se impun lămurirea și interpretarea coroborată a tuturor dispozițiilor arătate în sesizare, în sensul de a se stabili „care este natura raportului juridic dedus judecării”.

65. Or, cum s-a arătat, stabilirea naturii acestui raport reclamă din partea instanței care judecă litigiul demersul de a realiza un raționament judiciar, prin identificarea obiectului pricinii, respectiv a pretențiilor deduse judecării și a fundamentului juridic al acestora, operațiuni care sunt în atributul său exclusiv.

66. În procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci

se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziilor ori lacunelor textelor legale a căror lămurire se solicită, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare.

67. În speță, o clarificare, în termenii sesizării, nu poate fi cerută instanței supreme, deoarece identificarea actului normativ aplicabil sub aspectul competenței este necesar legată de limitele investiției, fiind rolul exclusiv al judecătorului care soluționează litigiul, potrivit art. 22 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și, respectiv, de limitele devoluțiunii din apel, conform art. 477 și 478 din Codul de procedură civilă.

68. În consecință, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se circumscrie necesității unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale și nici nu vizează o chestiune de drept punctuală, concretă, adecvată speței, întrucât, față de modalitatea formulării sesizării de către instanța de trimitere, ceea ce se solicită reprezintă, în realitate, o rezolvare a problemei competenței materiale procesuale a instanței raportat la elementele de fapt ale pricinii, pe baza cărora să se califice raportul juridic supus judecării, deși exigențele procedurale ale art. 519 din Codul de procedură civilă impun ca sesizarea să vizeze exclusiv probleme de interpretare a legii la nivel de principiu; în sensul că nu este posibil să se apeleze la acest mecanism de preîntâmpinare a practicii neunitare atunci când nu este vorba despre o chestiune de drept controversată, ci doar de atributul exclusiv al instanței de trimitere de a soluționa cauza cu care a fost investită sunt relevante Decizia nr. 5/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 28 februarie 2018, Decizia nr. 62/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, și Decizia nr. 6/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

69. Ca atare, prima întrebare nu poate primi o analiză pe fond, ci una constând în inadmisibilitatea sesizării, pentru toate argumentele expuse anterior, care conduc la concluzia că se tinde, în fapt, la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă, abilitată însă legal doar pentru a da dezlegări de principiu asupra unor chestiuni de drept, iar nu cu privire la calificarea în concret a elementelor deduse judecării.

II. În ce privește *a doua chestiune* ce face obiectul prezentei sesizări, instanța de trimitere solicită ca, în interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de „angajator”, pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.

70. Sub acest aspect, în motivare, se arată că, în raport cu sursa de finanțare, în cazul angajatorilor din domeniul public nu s-ar pune problema ca aceștia să intre în incapacitate de plată a salariilor, această incapacitate fiind specifică persoanelor de drept privat, și ca atare nu ar fi îndreptățită a solicita și a primi sume cu titlu de indemnizații pentru salariații cărora le-a fost suspendat temporar contractul individual de muncă din cauza efectelor pandemiei.

71. Se apreciază însă că pentru a se stabili dacă o instituție sau un serviciu public finanțat parțial sau integral de la bugetul public sau local poate fi inclus în noțiunea de „angajator care și-a redus sau întrerupt temporar activitatea ca urmare a efectelor pandemiei”, avută în vedere de dispozițiile art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, este necesară

o analiză concretă asupra capacității financiare efective a instituției/serviciului public de a achita plata tuturor salariilor angajaților săi, analiză ce poate fi făcută numai de la caz la caz, în raport cu datele concrete ale speței.

72. Aceasta mai ales în contextul în care, raportat la datele pricinii, reclamantul, serviciu public local cu personalitate juridică, a arătat și a susținut constant că nu beneficia de o finanțare integrală de la bugetul local, ci doar parțială, în condițiile în care parte din veniturile acestuia proveneau din surse extrabugetare, legate de activitatea în concret pe care o desfășura (taxe de salvamont), activitate ce nu a mai putut avea loc din cauza măsurilor impuse de pandemie, ca urmare a sistării serviciilor acestuia.

73. Or, astfel cum s-a arătat deja în analiza primei întrebări, procedura sesizării instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie unui aspect determinant ivit în cursul unui proces aflat în desfășurare, care presupune cu necesitate interpretarea unor norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, care sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, finalitatea acestui demers constând în împiedicarea apariției unei jurisprudențe neunitare, iar nu în înseși interpretarea și aplicarea în concret a legii asupra raportului de drept ce a investit instanța, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a acesteia.

74. Astfel, identificarea normelor legale incidente și interpretarea acestora în vederea aplicării în cauză, folosind metodele specifice de interpretare a normelor juridice și ținând seama de elementele de fapt ale pricinii (care fac posibilă încadrarea sau nu în textul normei de care se prevalează partea), sunt în competența judecătorului care soluționează litigiul, căruia îi revine obligația de a judeca direct și efectiv, în baza rolului constituțional, cu respectarea dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă și a prevederilor art. 22 din Codul de procedură civilă.

75. Pe de altă parte, se constată și că, în cauză, instanța de trimitere solicită interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, în forma de la data publicării actului normativ. În acest sens, în încheierea de sesizare este redat conținutul articolelor în discuție, așa cum a fost reglementat în forma inițială. Totodată, ipoteza avută în vedere de instanța de trimitere — și despre care apreciază că nu s-ar încadra în textul de lege — este aceea că o instituție/un serviciu public nu s-ar putea afla în incapacitate de plată a salariilor, câtă vreme „aceasta are prevăzute în buget sumele necesare funcționării și plății cheltuielilor salariale, încă de la data întocmirii bugetelor anuale”.

76. Potrivit celor arătate în încheierea de sesizare, prin cererea de chemare în judecată cu care a fost investită instanța de trimitere, se solicită alocarea sumelor de bani necesare pentru plata indemnizației prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, aferentă *lunilor mai și iunie 2020*, așadar pentru o perioadă ulterioară datei de 30 martie 2020, dată de la care textele art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2020.

77. Or, potrivit modificărilor aplicabile din 30 martie 2020, textul alin. (2) al art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 este următorul:

„(2) De prevederile alin. (1) beneficiază salariații angajatorilor care reduc sau întrerup temporar activitatea total sau parțial ca urmare a efectelor epidemiei coronavirusului SARS-CoV-2, pe perioada stării de urgență decretate, conform unei declarații pe propria răspundere a angajatorului.”

78. De asemenea, alin. (3) al art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 — care îi obliga pe angajatorii ce își reduceau activitatea ca efect al pandemiei și nu aveau capacitatea financiară de plată a tuturor salariilor angajaților lor să facă dovezi în legătură cu această lipsă a capacității financiare — a fost abrogat prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2020 (începând cu 30 martie 2020).

79. Se constată deci că în conținutul normei aplicabile în cauza în care a fost formulată sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se mai face referire la condiția ca angajatorii să nu aibă „capacitatea financiară de a achita plata tuturor salariilor angajaților lor”, astfel că, din această perspectivă, chestiunea adusă în discuție de instanța de sesizare nu este susceptibilă de a duce la soluționarea pe fond a cauzei decât prin ignorarea noului conținut al normei și a principiilor referitoare la aplicarea legii în timp.

80. În ce privește dispozițiile art. XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, a căror interpretare se solicită, de asemenea, nu este relevant niciun aspect de neclaritate sau dificultate în aplicarea normei, mai ales în contextul în care ea nu conține decât cerințe formale pe care trebuie să le îndeplinească angajatorii care solicită acordarea sumelor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din același act normativ (respectiv depunerea, prin poștă electronică, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene a unei cereri semnate și datate, conform modelelor din anexă, însoțită de lista persoanelor care urmează să beneficieze de indemnizație, asumată de reprezentantul legal al angajatorului).

81. Se constată că, prin maniera în care deduce dezlegării, pe calea hotărârii prealabile, chestiunea de drept legată de interpretarea textelor art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, instanța de trimitere, *pe de o parte*, ignoră, din punctul de vedere al aplicării legii în timp, conținutul normativ al textului incident față de data formulării solicitării, astfel încât forma pe care o supune interpretării nu poate avea

consecințe în dezlegarea fondului cauzei, iar, *pe de altă parte*, dacă se ține seama de conținutul adecvat al normei (dat de modificările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2020), chestiunea adusă în discuție (legată de o eventuală incapacitate de plată a angajatorului) nu își mai are suport în noua reglementare.

82. Instanța de trimitere, în exercitarea funcției sale jurisdicționale, are de analizat, raportat la datele concrete ale speței, ținând seama de forma actului normativ incidentă (în raport cu modificările pe care le-a suferit și cu data sesizării instanței), dacă reclamantul se încadrează în sfera angajatorilor la care face trimitere textul din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 (prin verificarea, în funcție de elementele de fapt ale pricinii, a condițiilor prevăzute de text).

83. Așadar, fără a releva vreo dificultate sau neclaritate a normei supuse interpretării, instanța de trimitere supune și sub acest aspect unei analize de fapt, pe calea sesizării prealabile, chestiunea de a ști dacă și în ce măsură angajatorii care sunt autorități sau instituții publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local beneficiază de indemnizația prevăzută de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020.

84. Or, rezolvarea acestei chestiuni nu presupune o analiză și o îndrumare de principiu pe aspecte de drept, ci o verificare punctuală asupra întrunirii condițiilor prevăzute de un text normativ care stipulează în concret condițiile pe care trebuie să le îndeplinească titularul unei astfel de cereri.

85. Aspectele învederate, referitoare la o formulare cu caracter general a textului (care nu distinge între categoriile de angajatori), nu îndreptățesc demersul instanței de trimitere, care trebuie doar să facă apel la regulile de interpretare logico-juridică adecvate, la îndemâna judecătorului, presupus a cunoaște dreptul (*iura novit curia*).

86. În consecință, și în privința celei de-a doua întrebări soluția este aceea de respingere ca inadmisibilă a sesizării.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.321/62/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 119 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, raportat la art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, să se stabilească dacă raportul juridic, având ca obiect obținerea fondurilor necesare plății indemnizației prevăzute de art. XI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020 de către angajator, intră în categoria unui conflict de drepturi privind stabilirea și plata indemnizațiilor de șomaj, astfel încât competența materială procesuală să aparțină completelor specializate în materia drepturilor de asigurări sociale și litigiilor de muncă, potrivit dispozițiilor art. 153 lit. I) din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 269 din Codul muncii;

În interpretarea dispozițiilor art. XI și XII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2020, să se stabilească dacă, în noțiunea de «angajator», pot fi incluse și instituțiile, după caz, serviciile publice finanțate parțial sau integral de la bugetul public sau local.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 noiembrie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

